

ΜΟΙΡΟΛΟΪ

ΤΟΥ ΚΟΥΝΙΑΔΟΥ ΜΟΥ ΤΑΚΗ ΑΝΝΙΝΟΥ
ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΥ ΑΕΡΟΠΟΡΟΥ, ΠΟΥ ΕΠΕΣΕ
ΜΕ ΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ ΚΑΙ ΣΚΟΤΩΘΗΚΕ ΣΤΗ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΤΙΣ 13 ΤΟΥ ΦΛΕΒΑΡΗ 1919.

Πολυκαριβέ μας! οί πηγές του πόνου όλες ανοίξαν
και την τρεμάμενη ψυχή στ' ανάβρουμά τους πνίξαν.
Δάκρυα τὰ μάτια τὰ στεγνά δὲν ἔχουν πιά νὰ χύνουν
μόνο ξερὰ ἀναφυλλητὰ τὸν πόνον ἀναδίνουν.

Φτερά δὲν ἔχει ὁ λογισμὸς πὺδ πέρα νὰ πετάξῃ
πὺδ πέρ' ἀπὸ τὴ λύπη μας πὺδ ἔχει στὸ νοῦ σταλάξει.

Καθὼς ξεσκίστηκε ἡ καρδιά και πόνος μόνο ἐγίνη,
ἔτσι παρὰχτηκε κι' ὁ νοῦς κι' ὅλο τὸ φῶς του σβήνει
κάθε πικρότατη στιγμή, πὺδ ἡ θύμησή σου φτάσει
νὰ μᾶς εἰπῇ, πὼς μέσα μας γιὰ πάντα ἔχει φωλιάσει
τῆς στέρησής σου ὁ σπαραγμὸς και τοῦ χαμοῦ σου ἡ λύπη.

ὦ! ποιά ἀνταπόκριση ἄρχισε πικρὴ τὸ καρδιοχτύπι
μὲ τὰ σπαραγμάτα τοῦ νοῦ! Πουλᾶκια ἀλαφιασμένα
νοῦς και καρδιά και σὲ σκληρὴ θλίψη παραδομένα
θρηνοῦν και κλαῖνε ὀλημερίς, σὰν κλαφερὰ τρυγόνια,
τὴν ὀμορφὴ σου λεβεντιά, τὰ εἰκοσιτρία σου χρόνια.
Καὶ μὲς στῆς νύχτας τὰ βαδιά, τότε πὺδ διώχνει ὁ πόνος
κάθε μας ἄλλο στοχασμὸ κι' ὁ θάνατός σου μόνος
τοὺς θλιβερούς μας λογισμοὺς μὲ σπαραγμὸ γεμίζει,
τὸ σπῖτι, σὰν νὰ σὲ καλῇ, θρηνο πικρὸν ἀρχίζει.

Σὲ κλαίει τὸ σπῖτι, πὺδ ἀστραφτεν ἀπὸ χαρὰ και γέλιο
δταν, γλυκέ, σ' ἔδεχονταν σὰν νέας γενιᾶς θεμέλιο,
χαρούμενο και γελαστό, περήφανο κι' ὄραϊο,
σὰν κυπαρίσσι λιγερό κι' ὀμοιο μὲ δέντρο νέο,
πὺδ κλώνια δροσερόφυλλα κι' ἀνθὸς γεμάτα ἀπλώνει
και τῆς ἀγάπης τὰ δνεῖρα και τὴ λαχτάρα ἰσκιώνει.

Σὲ κλαίει τὸ σπῖτι τ' ἄραγλο, πὺδ ἀντιλαλεῖ ὀλη μέρα
κι' ὀλη τὴ νύχτα τὸ πικρὸ στέναγμα τοῦ πατέρα,
τῆς μάνας τ' ἀναφυλλητὰ, τᾶσωστο καρδιοχτύπι,
τῶν ἀδερφάδων τὸν καημὸ και τὴ βουβὴ μου λύπη!

Σὲ κλαίει τὸ σπῖτι! και σὲ κλαῖν κρυφὰ παρθένων μάτια,
πὺδ σ' ἀντικρύζανε ἄρχοντα στοῦ ξρωτα τὰ παλάτια!
Και σὲ θυμᾶμαι, εὐγενικὴ κνηρητὴ τοῦ δνεῖρου
κι' ἀπόκοιτε ταξιδευτὴ στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἀπείρου,
πὼς ἔσταινες περήφανα στοῦ χάρου ἐμπρός τὴ θύρα
τῆς νιότης σου τὸ θησαυρὸ και τῆς ἀντρειᾶς τὴ μοῖρα.

ὦ! σ' ἐτραβοῦσε ὁ κίνδυνος στὰ παιγνιδίσματά του
και γιὰ χαρὰ σου εἶχες κρυφὴ τοὺς τρόμους τοῦ θανάτου.
Τοὺς λογισμοὺς σου ἀνέβαζες ψηλὰ και λημονοῦσες,
πὼς τῆς ζωῆς μας τὴ χαρὰ στὰ χέρια σου κρατοῦσες.

Γλυκέ μας! ἡ λαχτάρα μας κι' ὁ τρόμος μας γιὰ σένα
σ' ἀκολουθοῦσαν κι' ἔμεναν τὰ μάτια τρομαγμένα
κάθε στιγμή, πὺδ ξέσκιζαν τὸ πέλαγο τοῦ αἰθέρα
και σὲβλεπαν ἀδείλαστος γοργὰ νὰ λάμψῃ πέρα,
πέρα, ὅπου ἡ νύχτα τοῦ ἄγνωστο σ' ἔκάλει νὰ τῆς δώσης
τὴν ἀστραπὴ τῆς νιότης σου κι' ἐπάνω τῆς ν' ἀπλώσης
τῆς ἀφοβιᾶς σου τὴν ὀρμὴ και τὸ ἄφταστό σου θάρρος.

Ψηλὰ πὼς σ' ἐρωτεύονταν ὁ ὀμορφαρπάχτης χάρος!
Κ' ἐμεῖς, πὺδ τὴν ἀγάπη μας ὁ τρόμος ὀδηγοῦσε
και τὴν ψυχή μας ἀγωνία παντοεινὴ κρατοῦσε,
τὸ λογισμὸ σου στέλναμε γλυκὰ νὰ σοῦ φωνάζῃ:

Κατέβα! ἀπόκοιτο παιδί, κι' ἡ δόξα σου μᾶς σκιάζει!
Κατέβα! τὰ ὕψη ἄνωξέμεθοῦν κι' ἀνκόμο ἄλλο σ' ἀνοίγουν
γιὰ ἰδὲς ποιά τρόμον κύματα τὸ λογισμὸ μας πνίγουν!
πὺδ ὀμορφος τῆς ἀγάπης μας ὁ κόσμος, πὺδ γιὰ σένα
τοῦ Ἀπρίλη κλεῖ μοσκοβολιές κι' ὀνεῖρα μεθυσμένα.

ὦ! σὲ θυμᾶμαι! Κ' ἔμεινε, πολυκαριβέ μας, μόνος
ἡ θύμησή σου σὰν πηγὴ, πὺδ θ' ἀναβρῆ τὸν πόνον!

16 τοῦ Φλεβάρη 1919

ΗΛ. Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΑΣ

ΓΚΑΙΤΕ

ΜΙΝΙΟΝ

8 -

Ἡ Ναταλία γύρισε και παρακάλεσε τὸ Βίλελμ νὰ
τὴν ἀκολουθήσῃ κοντὰ στὸ παιδί. Τῆνε βροῆκε καθι-
σμένη μὲ τὸ μακρὸ ἄσπρο φόρεμά της, τὰ μακριὰ
ξανθὰ μαλλιά της πέφτοντας σὲ μπούκλες και μισο-
κτενισμένα. Χαμογελῶντας ἄπλωσε τὸ χέρι σὸν εὐ-
εργετὴ της και τοῦ εἶπε:

—Σ' εὐχαριστῶ πὺδ ἦλθες· μ' εἶχες ἀφίσει και
δὲ μποροῦσα πιά νὰ ζήσω. Τώρα, πὺδ εἶσ' ἐδῶ,
εἰμ' ἐδνυχισμένη.

Τὸ καλλιτέρεμα ὀμως πὺδ φαίνονταν νὰ γίνεται
στὴν ὄγεια τῆς Μινιὸν δὲν ἦταν παρὰ ἡ τελευταία
φεγγυβολὴ πὺδ ἀφίσει ἡ φλόγα, δταν σβύνη. Τὸ τρα-
γοῦδι πὺδ εἶχεν εἰπεῖ σὺς φιλενάδες της ἦταν γι'
αὐτὴ τὸ τραγοῦδι τοῦ κύκνου.

Μιὰ μέρα πὺδ ὁ Βίλελμ σεργιανοῦσε σὸν κῆπο
μὲ τὴ Ναταλία, ἡ Μινιὸν πὺδ εἶχε σηκωθῆ τὴν πε-
ρασμένη μέρα και πὺδ φαίνονταν καλλίτερα, ἔτρεξε
νὰ τὸνε συναπαντήσῃ. Μερικὲς ἀπὸ τὶς φιλενάδες
της τὴν ἀκολουθήσαν κι' ὀλες παραδγαίνανε σὸ τρέ-
ξιμο φωνάζοντας ὀπως κάνουνε τὰ παιδιὰ σὲ παρό-
μοια περίσπαση:

—'Εγὼ! ἐγὼ!

Ἡ Μινιὸν ἔφτασε πρῶτῃ ἀγκομαχοῦσε και δὲ μπο-
ροῦσε νὰ μιλήσῃ. Ἐπεσεν ἐξαντλημένη στὴν ἀγκα-
λιά τῆς Ναταλίας· ἡ καρδιά της χτυποῦσε δυνατὰ.

—Κακὸ παιδί! τῆς εἶπεν ἡ Ναταλία σὰν νὰ τῆνε
μάλωνε, δὲ σοῦ εἶπαμε νὰ μὴ τρέχῃς. Ἐέρεις καλὰ
πὼς κάθε ὑπερβολικὴ κίνηση σοῦ εἶναι ἀπαγορευ-
μένη. Γιὰ ἰδὲς πὼς χτυπάει ἡ καρδιά σου. Μποροῦσε
νὰ σπᾶσῃ.

—'Ας σπᾶσῃ! ἀποκριθῆκεν ἡ Μινιὸν μ' ὀρμὴ.
Εἶναι πολλὸς καιρὸς πὺδ χτυπάει εἶσι!

Ὁ Βίλελμ ἀπὸ μέρος του τὴν ἐμάλωσε κι' αὐτὸς
γιὰ τὴν ἀπεριοικεινία της και σὰν νᾶδελε νὰ τὴν τι-
μωρήσῃ τῆς εἶπε:

—'Αῦριο φεύγω και δὲ θάρθῃς μαζί μου.

Μόλις τέλειωσε τὰ λόγῃ αὐτὰ κι' ἀκούστηκε μιὰ
διαπεραστικὴ φωνή. Ἡ Μινιὸν ἔφερε τὸ ἀριστερό
τῆς χέρι στὴν καρδιά της κι' ἀπὸ τὰ χεῖλη της ξέφυ-
γε μιὰ σπαρακτικὴ κραυγὴ. Ἐπεσεν ἀναισθητὴ σὲ
πόδια τῆς Ναταλίας. Ὁ Βίλελμ τὴν ἐπῆρε σὲ χέ-
ρια του και τὴν ἔφερε σὲ δωμάτιό της. Τὴν ἔα-
πλωσε σὲ κρεβατάκι της κι' ἐνῶ ὁ γυατὸς πὺδ ἔ-
τρεξεν ἀμέσως ἐφρόντιζε γι' αὐτὴ, ἡ Ναταλία ἔφερε
τὸ νέο Μάιστερ σὲ μιὰ διπλανὴ κάμαρη. Ἐκρυψε
τὸ πρόσωπό του μέσα σὲ χέρια του και ξέσπασε σ'
ἀναφυλλητὰ.

—Κακόμοιρο παιδί! ἐφώνασε· σ' ἐσκίωσα!

Ὅταν ξαναμπῆκε σὲ δωμάτιό της, ἡ Μινιὸν εἶχε
τὴ ματιὰ ἀκίνητη. Ὁ Βίλελμ τῆς ἔπιασε τὸ χέρι.
Τὸ χέρι αὐτὸ ἦταν πιά κρῦο. Ὁρθὸς κοντὰ σὲ προ-
κέφαλο τὴν ἐκοίταζε ἄλαλος. Ἐνα στεγνὸ χαμόγελο
ἐνγκωμοσύνης και παιδικῆς σιοργῆς, ἐπλανιόταν ἐ-
πάνω σὲ χεῖλη τοῦ παιδιοῦ. Μιὰ στιγμή κατόπι δλα
εἶχαν τελειώσει. Ἡ Μινιὸν ἀφίσει τὴν σιεγρὴ πνοή.

X

Τὴν ἰδία στιγμή ἀκούστηκεν ἔξω οἱ γλυκοὶ σκοποὶ

άρσας. Ήταν ὁ τραγουδιστής, πὸν περνώνας ἀπὸ τὸ δρόμο σταμάτησε ἐμπρὸς στὸ σπίτι καὶ καθὼς συνήθιζε ἔπαιξε κάποιο κομμάτι. "Αν καὶ δὲν ἤξερε τὴ συγκινητικὴ σκητὴ πὸν τὴ στιγμὴ αὐτὴ ξετυλιγότανε μέσα στὸ σπίτι ἐκεῖνο, μποροῦσε κανεὶς νὰ πιστέψῃ, διὸ ἀπὸ κάποια μωσιτηριώδικη σχέση ἐζητοῦσε τὴ φωνὴ αὐτὴ νὰ συνταυρισθῇ τὰ λόγια τοῦ τραγουδιοῦ τοῦ μὲ τὸ πένθιμο περιστατικόν.

Ὁ Βίλελμ ἐσίμωσε στὸ παράθυρο κ' ἔκαμε νόημα στὸ γέρο ν' ἀνεβῆ. Ὁ τραγουδιστής ὑπάκουσε στὸ κάλεσμα αὐτὸ χωρὶς νὰ καταλαβαίνει τὴ σημασίαν του. "Ὅταν ἐμπῆκε στὸ δωμάτιο, εἶδε τὴ Ναταλία καὶ τὸ Βίλελμ γονατισμένους ἐμπρὸς στὸ κρεβάτι, ὅπου ἀναπαύονταν ἡ Μινιὸν καὶ τὸ γιατρὸ ὄρθθ, βουδῶ, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα ἐπάνω στὸ στήθος του.

Ὁ γέροντας σταμάτησε σαστισμένος. Ἐπειτα τὰ μάτια του ἔπεσαν ἐπάνω στὸ πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ, πὸν ἡ νεκρικὴ χλωμάδα του δὲν ἄφινε καμμίαν ἀμφιβολία, διὸ ὁ θάνατος ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ σπίτι αὐτό. Ἡ Μινιὸν εἶχε βάλει τὸ ἀριστερὸ χέρι ἐπάνω στὴν καρδιά της καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ της ἐφάνεροναν οὐράνια γαλήνη. Τὸ δεξιὸ χέρι ἦταν γυμνὸ ἴσασιν τὸν ἀγκῶνα κ' ἐπάνω στὸ λευκὸ δέγμα ἐφαινόταν σχεδιασμένους ἕνας γαλάζιος Σταυρωμένος καὶ γύρω-γύρω του θιάφορα σημάδια πὸν ἦταν πατημένα μ' ἐπιδέξια τέχνη.

Ὁ τραγουδιστής πλησίασεν. ἐκοίταξε προσεκτικὰ τὸ σημάδι αὐτό. "Ἄξαφνα ἔβγαλε μιὰν ἀπελπισμένη φωνή :

— Ἡ ἀνηψιά μου ! "Α ! δύστυχο παιδί !

Ἀναφυλλητὰ ἐφρούσκωναν τὸ στήθος του. Ἐπεσον ἐπάνω σ' ἕνα κἀθισμα καὶ βυθίζοντας τὸ κεφάλι του μέσα στὰ κοκκαλιάρικα χέρια του ἔμεινε σὲ σίαση ἀπελπιστική.

Ὁ Βίλελμ ἐσηκώθη κ' ἐπῆγε κοντὰ του. Μὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ τὸνε ρωτήσῃ.

— Ἡ ἱστορία τοῦ ἀδῶν ἰούτου πλάσματος, εἶπε τέλος ὁ γέρος, εἶναι πολὺ θλιθερὴ· μιὰ ἱστορία πὸν μαζί της συνδέεται ὅλη μου ἡ ζωὴ, μὰ πὸν δὲν ἔχω τὴ δύναμη νὰ σᾶς τὴ διηγηθῶ μὲ πολλὰ. Μάθετε μονάχα διὸ μὲ λένε Λοθάριο κὶ διὸ εἶμαι ἀπὸ εὐγενικὰ Ἰταλικὰ οἰκογένεια. Ἡμαστέ τρία ἀδέρφια. Ἐνας ἀπὸ μᾶς, ὁ Ἀδγουστίνος, εἶχε παντρευτῆ μιὰ κόρη παραπολὺ ὠραία, τὴ Σπεράτια. Ὁ θάνατος ὅμως ἤλθε σχεδὸν ἀμέσως νὰ συντρίψῃ τὴν ἔκαστη αὐτὴ, πὸν εἶχεν εὐλογηθῆ κὶ ἀπὸ τὴ γέννηση ἑνὸς παιδιοῦ. Ἡ Σπεράτια τρελλὴ ἀπὸ τὸ χαμὸ τοῦ ἀντρός της ἀποτραβήχτηκε γιὰ κάμποσο καιρὸ στὸ μοναστήρι, ὅπου εἶχε μεγαλώσει. Εἶχεν ἐμπιστευτῆ τὴ μικρὴ τῆς κόρη σὲ χωρικοὺς πὸν μᾶς ἦταν ἀφοσιωμένοι ἀπὸ πατέρα σὲ γιὸ καὶ πὸν κατοικοῦσαν κοντὰ σὲ μιὰ λίμνη, ὅχι μακριὰ ἀπὸ τὰ χαλάσματα κάποιου παλαιοῦ. Τὸ παιδί τὸ ὠδηγήσαμ' ἐκεῖ χωρὶς κόπο.

Ἦταν πολὺ μικρὰ γιὰ νὰ νοιώσῃ τὸ χωρισμὸ αὐτό. Δὲν ἄργησε νὰ εὐχαριστιέται στὸ μέρος τοῦτο. Ἀποφάσισα νὰ μείνῃ ἐκεῖ ὡς πὸν ἡ μητέρα του νὰ ξαναβρῆ ἐντελὼς τὴν ὑγείαν της. Μὰ κατὰ δυστυχίαν τὸ λογικὸ τῆς Σπεράτίας εἶχε σαλέψῃ ἀπὸ τὸ σκληρὸ χτύπημα πὸν εἶχε δεχτῆ κ' οἱ γιατροὶ ἐδήλωσαν πὸς τὸ μυαλό της εἶχε πάθει ἀγίατρεντα. "Ἄφισα τὸ παιδί στὴν ἐξοχὴ, ὅπου ἐπήγαυα νὰ τὸ βλέπω κάθε βδομάδα. Ἐμεγάλωνεν ἔτσι χωρὶς ν' ἀγαπᾷ τίποτε

ἄλλο παρὰ τὴν ἀνεξαρτησία καὶ τὴν ἐλευθερία, ἰκανοποιώντας τις φρονικὲς του κλίσεις. Ἐτρεχε πολὺ, σκαρφάλωνε στοὺς πὸν δυσκολοαναίθατους βράχους, ἐπηδοῦσε στὶς βάρκες, ἐμιμῶταν τὰ παιγνίδια τῶν σκοινοβάτηδων καὶ γιὰ νὰ παραδίνεται πὸν εὐκολὰ στὸ δ,ι τῆς ἐζητοῦσεν ἡ φαντασία της δὲν ἤθελε νὰ γίνετο παρὰ σὸν ἀγὸρι.

Ἐποχωροῦσα σ' ὅλες τις ἰδιοτροπίες της, ἀφίνοντας τὴ νὰ πηγαίνει ὅπου ἤθελε χωρὶς νὰ τὴν παρακολουθῶ καὶ χωρὶς ν' ἀνηνοχῶ καθόλου ἀπὸ τις μακριὰς ἀπουσίες της ἐπειδὴ πάντα ξαναγύριζε. Τῆς ἄρεσε πὸν πολὺ νὰ πηγαίνει στὸ γειτονικὸ παλάτι, ὅπου τὴν εὐρισκα πολλές φορὲς νὰ κἀθεται ἀνάμεσα στὶς κολόννες τῆς καμάρας ἢ νὰ τριγυρίζῃ μὲς στὴ μεγάλη σάλα τὴ στολιωμένη μὲ πανοπλίτες καὶ μὲ μαρμαρῶν ἀγάλματα.

Μιὰ μέρα τιμωρήθηκα γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη μου. Δὲν ξανάσθε. Τὴν ἐζητήσαμε παντοῦ, ἐρωτήσαμε ὅλους ὅσοι θὰ μποροῦσαν νὰ τῆνε συναρτήσουν· κανεὶς δὲ μπόρεσε νὰ εἰπῇ τί εἶχε γίνει. Τέλος ὑποψιαστήκαμε κανένα πέσιμο κ' εἶχε πέσει σὲ κανένα γκρεμὸ, μὰ ὅλα τὰ ψαξίματα γιὰ νὰ βροῦμε τὸ κουφάρι της ἔμειναν ἄκαρπα. Λίγο καιρὸ κατόπι ἡ Σπεράτια πέθανε χωρὶς νὰ μᾶν ποτὲ τὴν τύχη τῆς κόρης της. Ἐγὼ ὁ ἴδιος γιὰ πολὺ καιρὸ πίστευα στὸ θάνατο τοῦ παιδιοῦ, διὰν ἡ τύχη μ' ἔκαμε ν' ἀνακαλύψω, διὸ τὴν εἶχαν κλέψει σιλιμπάγκοι, πὸν εἶχαν περάσει ἀπὸ τὸν τόπο μας.

Ἐπῆρα τότε τὴν ἀπόφαση ν' ἀφιερῶσω τὴ ζωὴ μου στὴν ἀναζήτησὴ της. Κατόρθωσα ν' ἀνακαλύψω τ' ἀχνάρια τῶν ἄρπαγων καὶ γιὰ νὰ μὴ τοὺς ἐπιτηήσω τις ὑποψίες, διὰν θὰ βρισκόμουν ἀντίκρου τους, ἐφόρεσα τὰ ροῦχα, πὸν φορῶ ἀκόμη καὶ σήμερον. Ἡ-ξερὰ, ὅπως κάθε Ἰταλὸς, νὰ τραγοῦδά κ' ἔπαιζα ἄρπα. Μὲ τὰ προτερήματα τοῦτα μπόρεσα νὰ ιαξιδεύω ἀπὸ πολιτεία σὲ πολιτεία χωρὶς νὰ μὲ καταλάβουν.

Ἐδῶ καὶ κάμποσες μέρες ἤλθα στὸ μέρος τοῦτο, παρακολουθώντας ἀπὸ κοντὰ κάποιο μπουλουκι σκοινοβάτηδων, πὸν τὸν ἀρχηγὸ τους τὸν ἔλεγε τὸν Μεγάλος Διάβολος. Ἐποψιάζομουν τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν, διὸ εἶχε κλέψει τὴν κόρη τῆς Σπεράτίας. Μὰ δὲν εἶχα παρὰ ἀδέβαιες ἀπόδειξεις, πὸν ἔλειπαν κ' αὐτὲς διὰν μ' ἐληροφόρησαν διὸ ὁ Μεγάλος Διάβολος πέθανε. Θὰ ἔφευγα, ἂν ἡ παρουσία μέσα στὸ θῖασο τοῦτο ἑνὸς παιδιοῦ, πὸν εἶχε μερικὰ σημάδια ὁμοιότητος μὲ τὴν ἀνηψιά μου, δὲ μοῦ ἄφινε κάποιαν ἐλπίδα. Κατὰ δυστυχίαν τὸ ἔχασ' ἀπὸ τὰ μάτια μου ἄξαφνα καὶ κανένας δὲ μπόρεσε νὰ μοῦ εἰπῇ τί εἶχε γίνει. Οἱ ἴδιοι οἱ σιλιμπάγκοι πὸν τοὺς ἐρώτησα δὲν ἤξεραν τίποτε γι' αὐτό. Ὁ ἡρακλῆς, ὁ ἀρχηγὸς τους, ἔμεινε βουδῶς. Εἶχα πεισθῆ ὅμως διὸ τὸ παιδί δὲν εἶχε ἀφίσει τὴν πολιτεία τοῦτη καὶ περιμένα ὑπομονετικὰ νὰ μούσθῃ βοήθεια ὁ Θεὸς γιὰ νὰ μοῦ τὸ ἀποδώσῃ. Μοῦ ἰδῶκε πίσω ἡ εὐχὴ μου εἰσακούστηκε· γιὰτὶ νὰ παραπονιέμαι ;

Ὁ γέρος ἐώπασε. Τὰ μάτια του ἔπεσαν ἐπάνω στὴν ἄρπα του. "Ἄξαφνα, μὴν ἠμπορῶντας νὰ συγκρατήσῃ τὴν παραφορὰ του, τῆς ἔσπασε τις κόρδες κ' ἔπειτα μὲ φωνὴ τρεμάμενη ἐφώναξε.

— Μείνε πια βουδῆ κ' ἐὸν, βουδῆ ὅπως ἡ κόρη

της Σπεράτίας, όπως ή Μινιόν κι άφισε τὸ κεφάλι του νὰ ξαναπέση βαρὺ μέσα στὰ χέρια του.

Ἡ κηδεία τῆς Μινιόν θὰ γινότανε τὴν ἄλλη μέρα. Ὁ Βίλελμ θέλησε νὰ ντύσουν οὐρανό τὸ νεκρικό δωμάτιο. Μεγάλες λαμπάδες καίγανε μέσα στοὺς τέσσερες κερροσιτίες τοὺς τοποθετημένους στὶς ἄκρες τῆς κάσας. Μικρὰ παιδιὰ, ντυμένα γαλάζια, ἔφελναν ἀντὶ τοῦ «Ἐκ Βαθέων» ἕνα χορικό ἀνάκτο με ρεισιτατίδες πὺ ἐδοξολογοῦσαν τὸ ἔμπα τῆς Μινιόν στὰ οὐράνια.

Ὁ γιαιτρός ἐμπαλοάμωσε τὸ σῶμα καταπῶς τὸ εἶχε ζητήσει ὁ Βίλελμ. Ὅταν οἱ νεκροφόροι ἐτοιμασίηκανε νὰ σηκώσουν τὴν ἔσκεπη κάσα, σύμφωνα με τὴν Ἰταλικὴ συνήθεια, ὁ παπῆς πὺ ἐδιάβαζε τὴν ἀκολουθία, ἀνασήκωσε ἀλαφρὰ τὸ πέπλο, πὺ ἐσκέπαζε τὸ παιδί, καὶ εἶδαν τὴ Μινιόν ἔσπλωμένη, σὰν νὰ κοιμότανε, ντυμένη με τὸ ἀγγελικό της φόρεμα. Ὅλοι ὅσοι ἦταν ἐκεῖ πλησιάσαν με σεβασμὸ, μὰ κανένας τοὺς δὲ μύρεσε νὰ συγκρατήση τὸ ἔσφιρμά του. ἴσοο ἔμοιαζε πραγματικά μ' ἄγγελο.

Ὁ Βίλελμ μονάχα ἔμειρε κωτιστός. Εἶχε συντριβῆ κάθε δύναμή του. Δὲν ἐτολμοῦσε νὰ σιοχαστῆ ἐκεῖνο πὺ ἐνοιώθε. Ὁ Λοθάριος ἐβάδιε πίσω ἀπὸ τὸ φέρετρο ἦταν τρομακτικά χλωμὸς καὶ τὰ ταγαμένα χαρακτηριστικά του ἐμαρτυροῦσαν τὸν πόνο του.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Βίλελμ ξανάφυγε. Εἶχε ἀπαρμημένη τὴν ψυχῆ. Ὁ καιρός κ' οἱ δουλιές ἀποδιώξανε λίγο-λίγο τὴ λύπη του, μὰ ἡ εἰκόνα τῆς Μινιόν δὲν ἔσβινε ποτε στὴν καρδιά του.

ΤΕΛΟΣ

(Μεταφρ. Ἡλ. Π. Β)

ΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

8—

Τὸ ἐμπόριο χωρίστηκε σὲ τρία εἶδη. Ἐμπόριο ζωοτροφιῶν. Αὐτὸ τὸ ἔχει ἡ Ἐπικράτεια καὶ ὁ λαὸς παίρνει τὰ τρόφιμα, τὸ φωτισμὸ, τὴ φωτιά σὲ ἴσες μερίδες ἀπ' τὸ πρᾶτήριο πὺ λειτουργεῖ με τὴ φροντίδα καὶ τὸν ἔλεγχο ἐιδικῆς ἐπιτροπῆς πὺ ἐλέγει ἡ κοινότητα γιὰ νὰ δουλεύει ξεχωριστὰ στὸ τμήμα τοῦτο τῆς κοινωνικῆς ἀνάγκης. Ὁ κόσμος ἂν θέλει τρώει σπῆτι του, ἂν θέλει τρώει στὰ συσσίτια.

Ἡ πώληση τῶν τροφίμων γίνεται με τὰ δελτία ἐργασίας καὶ σύμφωνα με τὴν ἱατρικὴ πιστοποίηση γιὰ τοὺς ἀρρώστους καὶ τοὺς καχεκτικούς. Ἡ μονέδα πὺ ὕστερ' ἀπ' τὴν κατάργηση τοῦ χρήματος, κυκλοφόρησε, κρατᾶ γιὰ ἕνα μῆνα. Ἡ κυκλοφορία τῆς δὲν ἀφίνει κανένα κέρδος στὴν Ἐπικράτεια. Μένει μονάχα μιὰ μικρὴ διαφορά ἀπὸ τὴν πώληση τῶν ζωοτροφιῶν, πὺ πρέπει κανεὶς νὰ κἀνη ξεχωριστὴ δουλειὰ καθαρῶς οἰκονομολογική, γιὰ νὰ φανῆ καὶ τοῦ κέρδους αὐτοῦ ὁ τίμιος σκοπός.

Στὸ μεταξὺ ἀφέθηκε ἐλεύθερη ἡ κυκλοφορία τῶν παλιῶν νομισμάτων (χρυσῶν καὶ ἀσημένιων) καὶ τοῦτο γιὰ νὰ μπορέση ἡ Ἐπικράτεια νὰ τὰ συγκεντρώση με τὸν καιρὸ στὰ χέρια τῆς γιὰ σκοποὺς πὺ ἐνδιαφέρουν τοὺς μελλοντικούς οἰκονομολογικοὺς συνδιασμούς τοῦ Μαξιμαλισμοῦ καὶ πὺ δὲν μποροῦν νὰ ἀναλυθοῦν στὴ μελέτη τούτη.

Δεύτερο ἐμπορικὸ εἶδος εἶνε τὸ ἐμπόριο παραγωγῆς τὰ βιομηχανικά εἶδη καὶ τὰ περισσεύματα τῆς γεωργικῆς καὶ γενικά φυσικῆς παραγωγῆς πουλιῶνται ἀπὸ εἰδικούς πρᾶκτορες τοῦ Κεντρικοῦ Γραφείου μέσα στὴ Μαξιμαλιστικὴ Ρωσσία σ' ὄφελος τῶν οἰκονομικῶν ἀναγκῶν πὺ ἔχει ἡ Ἐπικράτεια γιὰ νὰ σταδιοδρομήση στοὺς δύσκολους αὐτοὺς καιρούς. Ἡ ἐργασία στὸ τμήμα τοῦτο πλερώνεται πάντα με μιὰ σχετικὴν ἀναλογία καὶ χωρίζεται σ' ἐργασία χειρῶν καὶ σ' ἐργασία πνευματικῆ. Κανένας ὅμως δὲν ἔχει ἀτομικὸ συμφέρο οὔτε σὲ κανένα ἐπιτρέπεται νὰ ἔχει ἀξίωση καμμιὰ γιὰ δεξιότητες ἢ ἐφευρετικότητα.

Τρίτο ἐμπορικὸ εἶδος εἶνε τὸ τραπεζιτικό. Αὐτὸ εἶνε ἄγονο κι ἄκληρο. Ἀπλῶς ὑπάρχει ἕνα τμήμα πὺ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὶς οἰκονομικὲς σχέσεις τῆς Ἐπικρατείας με τοὺς ξένους καὶ πὺ μαζί ἐφορεῖ τὴ διαχείριση τῶν καταθέσεων πὺ πῆρε τὸ Γενικὸ Γραφεῖο ἀπ' τὶς Τράπεζες.

Ὁ Μαξιμαλισμὸς κατὰ τὴν εὐδαιμονιστικὴ τούτη κοινωνικὴ καὶ πολιτικοοικονομικὴ ἀναμόρφωτικὴ ἐργασία του δοκίμασε καὶ τὴν ἐφαρμογὴ τῶν πορισμάτων τῆς ψυχολογικῆς ἐρεῦνης τῶν προοδευτικῶν οἰκονομικῶν καὶ ποινολογικῶν ἀρχῶν.

Τὸ ζήτημα ὅμως τῆς δικαιοσύνης δὲν τ' ἄγγιξαν ἀκόμα οἱ Ρῶσοι ἀναμορφωτὲς στὴν οὐσία του. Εὔλοιο εἶνε νὰ καταλάβη κανένας πὺς στὴν προσπάθειά του αὐτὴ ὁ Μαξιμαλισμὸς οὔτε ξανοίχτηκε οὔτε νὰ μποροῦσε νὰ ξανοίχτῆ, ἐξ αἰτίας τῶν ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν συνθηκῶν τοῦ δημόσιου βίου τῆς Ρωσσίας κατὰ τοὺς καιροὺς αὐτοὺς. Κατάρτισε μολ' αὐτὰ ὁ Ἐπίτροπος τοῦ Λαοῦ γιὰ τὶς ἐσωτερικὲς ὑποθέσεις μιὰν ἐιδικὴν ἐπιτροπὴ «πὺ δουλεύει ταχτοποιῶντας τὰ μέσα γιὰ τὴν ἀπονομὴ τῆς Δικαιοσύνης», «καὶ στὴ δουλειά τῆς ἡ ἐπιτροπὴ αὐτὴ φωτίζοντας ἀπ' τὸπιὸ πλατὺ καὶ πὺ ἀδρὸ ἀντιφῆγγισμα τῆς σύγχρονης σκέψης πὺ κυβερνᾶ τὴν ἔρευνα καὶ τὶς σκοπιμότητες τῶν Προοδευτικῶν σχολῶν». Τὶ μέλλεται νὰ βγῆ ἀπ' τὴν προσπάθεια τούτη, θὰ τὸ δοῦμε ὕστερ' ἀπ' τὴν εἰρήνη.

Ἐδῶ σταματᾶ ἡ ἀνασκόπησή μας ἀπὸ τὸ κοινωνικὸ Πρόβλημα. Γιὰ νὰ κρατηθῆ ὁμοῦ ἡ μελέτη αὐτὴ στὰ ὄρια πὺ τῆς τάξεμε προλογίζοντας τὴ χρειάζεται μιὰ σειρά ἀρθρῶν πὺ φαινομενικά θάνε ἀνεξάρτητα ἀπ' αὐτὴν οὐσιαστικά, ὅμως δένονται με τὴν πνευματικὴ τῆς ἐπιδίωξη.

Ἡ ἀνάλυση ἄλλωστε τοῦ μεξιμαλιστικοῦ προγράμματος, ὅπως ἔγινε στὶς τρεῖς τελευταῖες συνέχειες, δίνει σὲ κείνους πὺ γνωρίζουνε καὶ νοιώθουν μιὰ κάποιαν εἰκόνα του πὺ μέλλει νὰ τραβῆξη γενικώτερα κ' ἡ παγκόσμια προοδευτικὴ κίνηση. Γιὰ τὸ πρῶτο μας ἀρθρο θὰ τὸ στρέψουμε ὀλόγυρα ἀπ' τὴ κίνηση τοῦ μαξιμαλιστικοῦ ἰδανικοῦ στὸ διάβα τῶν γενικῶν ἐπιδιώξεων γιὰ τὴν κατάκτηση τῆς εὐτυχίας.

Σήμερα ὄχτροι καὶ φίλοι, σύμμαχοι κι ἀντίμαχοι προσπαθοῦνε νὰ ἰσορροπιστοῦν γύρω ἀπ' τὸν ἀναθημουργικὸν αὐτὸ πυρετὸ πὺ ἀναφην ὁ Μαξιμαλισμὸς στὴν Πατρίδα του, τὴ Ρωσσία, κι ἀπὸ κει πέρα παντοῦ σ' ὅλη τὴν Οἰκουμένη. Μένει ὅμως νὰ κνττάξουμε τ' ἀρνητικά καὶ τὰ θετικά στοιχεῖα στὶς διάφορες χώρες καὶ στοὺς διάφορους λαοὺς τῆς Γῆς, πὺ θὰ δουλέψουν καὶ θὰ δουλευτοῦν στὶς ψυχῆς τῶν ἀνθρώπων γιὰ τὴν κάθαρση ἢ τὴ λύτρωση καὶ τὴ δημιουργία τῆς Καινούργιας Ἐποχῆς.

ΑΕΩΝΙΔΑΣ ΠΑΥΛΙΔΗΣ